

har været saa overtalig overfor Rødspætten i Kattegat, som den nu er; men det synes mig ikke rimeligt, og man er berettiget til at vente, at naar man udtynner Rødspætten uden at udtynne Fisingen i samme Grad, vil den sidste saa Overtaget og maaske kunne forhindre Rødspættebestanden i atter at udvikle sig. Det Antal Fisinger, man har bragt i Havn i Kattegat, er i Sammenligning med Antallet af Rødspætter aldeles forsvindende; ikke fordi de ikke ere blevne fiskede hyppig, men fordi man har udkastet dem som unyttige for Eksporthandelen. Man indvende nu ikke her, at naar man har fisket dem i saa store Masser, og de dø saa let, som ovenfor fremstillet, maa de alene ved Fiskeriet efter Rødspætten have lidt saa meget, at der ikke kan være Tale om, at de skulde være blevne talrigere, end de fra først af vare; — thi hertil er at bemærke: Fisingerne ere ganske vist i tusindvis blevne dræbte og udkastede som døde fra Rutterne i Kattegat, men dels har man undgaaet de Steder, hvor Fisingen særlig holder til; thi der er Rødspætten oftest ikke saa talrig, og dels kan den Mastevidde, der beklipper Rødspættebestanden saa stærkt, som fket er, ikke i den Grad ødelægge Fisingens Bestand; thi dens Individer ere gennemsnitlig meget mindre end den voksne Rødspætte. Rødspættevaaddene maa derfor særlig antages at have anrettet Nederlag mellem de særdeles store Fisinger, og paasaldende er det ogsaa, hvor saa egentlig store Individer, der ved disse Undersøgelser ere fundne i Kattegat; man sammenligne f. Eks. Tabel XI med Tabel I fra Jævn („Beretning“ III); det er tydeligt, at de paa det sidstnævnte Sted oftere opnaa en højere Maksimumstørrelse end i Kattegat. Dette kan aabenbart ikke være det oprindelige for en Art, der er saa udprøget Havfisk som Fisingen; men jeg maa antage, at det hidrører fra, at Baadfiskeriet i Kattegat har dræbt de store, og at dette ikke er fket i Lille Bælt; thi her har Baadfiskeri efter Filynder ikke været drevet før 1891.

Altsaa, trods det at de store Fisinger i Kattegat have lidt meget ved Baadfiskeriet, er Bestanden antagelig blevet rigere og rigere paa smaa Individer og bliver maaske netop bestaaen saaledes, at den giver sit største Udbytte i Hund; men da dette Rød ingen Værdi har i Almindelighed, er det næppe rigtigt at skaae denne Fisk ved særlige Lovbestemmelser i Kattegat, fordi den konkurrerer med den værdifuldere Rødspætte. Saa rent lokale Markeder i vore Smaafarvande kunde det derimod maaske forsvares ogsaa at frede denne Fisk ligesom Strubben.

Som Sagen angaaende Udkastning af Undermaalsfisk her er fremstillet for Rutteres Bedkommende, vil den omtrent ogsaa stille sig for Fiskeriet med Baad og Garn i mindre Baade; der er dog den Forskel, at jo mindre Fangsten er, desto lettere er den hurtige Sortering; og Fangsten i de mindre Baade er selvfølgelig i Reglen mindre end i de større. Der er paa den anden Side ogsaa den Mangel, at hvis de smaa Baade under Fiskeriet overfaldes af daarligt Vejr, bliver der aldeles ingen Tid til Sorteringen, før Baaden er kommen til Land, og da er oftest alle Fiskene døde. Dette sidste vil oftere indtræffe for Baade, der fiske med Garn, end med Baad; thi med Garn tager Udpilningen af Fiskene en meget lang Tid, og man kan der ofte være nødt til at indlade sig paa Fiskeri i daarligere Vejr end med Baad; thi naar Garnene først ere satte ud, skulle de for enhver Pris hænges, hvis de kunne, da ellers Fiksen vil lide for meget ved flere Dage at sidde i Garnene; til sidst vil den dø, og spises af Snegle, Søstjerner og andre Dyr. Ved Garnfiskeriet vil Dødelighedsprocenten af det fangede sikkert blive en Del større end ved Baaddene, men ingen Steder efter min Erfaring større, end at det vil kunne gavne Fiskeriet betydeligt atter at udsætte de fangede, levende Undermaals-Gladfisk.

Bighvar, Sletthvar og Tunger hvide i overmaade ringe Antal paa Kroge, som man plejer at behandle disse hos os i Kattegat, og det Antal Rødspætter, der i hele Landet fiskes paa Kroge, er overfor det hele af meget ringe Betydning.

Hvad de Gladfisk angaar, der mere tilfældig fanges i andre Redskaber udsatte efter andre Fiskearter, er der ingen Tvivl om, at de næsten uden Undtagelse ville kunne udsættes levende i Havet igen.

At vore Fiskerier, særlig de store søgaaende, ere anlagte paa Fangst af levende Fisk, er os til stor Fordel for Gennemførelse af Bestemmelser om Undermaalsfisk, som allerede foran berørt. — Englænderne ere efter deres Udtalelser i Litteraturen at dømme langt uheldigere stillede; thi deres store Fiskerier ere baserede paa ispakked, altsaa død, Fisk, og ved Fiskeriet med deres store Trawl, der som Regel holdes ude i flere Timer ad Gangen, saa at de i denne fangede Fisk længe og med Fart slæbes hen over Bunden, er Dødeligheden blandt Fiksen meget stor.

Englænderne have allerede set, at den Maade, hvorpaa Trawlen bruges hos os ved Esbjerg og af Dysterne der, er langt gunstigere for Fiskens Levedygtighed. Holt